

הלכות שגגות פרק יא

א. שנוי יש בשגגת טמאת מקדש וקדשיו, מה שאין כן בשאר כרתות: שכל הכרתות כיון ששגג ונודע לו בסוף שחטא אף על פי שלא היתה לו ידיעה בתחלה, הרי זה חייב חטאת; אבל בטמאת מקדש וקדשיו אינו מביא קרבן עולה ויורד, עד שתהיה לו ידיעה לטמאה וידיעה לקדש או למקדש בתחלה, וידיעה לטמאה וידיעה לקדש או למקדש בסוף, והעלם בנתיים.

ב. פיצד: נטמא ונכנס למקדש או אכל קדש, ואחר כך נודע לו שנטמא ושהיה טמא בשעה שאכל או שנכנס, ושקדש היה זה שאכלו, או מקדש היה זה שנכנס לו הרי זה פטור מקרבן: עד שידע שנטמא ושהיה קדש ושהיה מקדש, קדם שיכנס או קדם שיאכל.

ג. פיצד: נטמא וידע שנטמא וידע שזה קדש ושהיה מקדש, ואחר כך נעלמה ממנו הטמאה ושכח שנטמא, ונכנס למקדש או אכל קדש, והוא יודע שזה מקדש ושהיה קדש, או ששגג ושכח שזה מקדש או שזה בשר קדש, והוא יודע שהוא טמא ושנכנס או אכל, או ששגג ושכח שנטמא, ושכח שזה בשר קדש ושהיה מקדש ונכנס או אכל, ואחר כך נודעו לו דברים שנתעלמו ממנו הרי זה מביא קרבן עולה ויורד, בכל צד וצד ממש מחלקות אלו.

ד. ומנין שדין שגגת טמאת מקדש וקדשיו כך הוא: שהרי בשאר שגגות נאמר "בעשתה אחת ממצות ה', אשר לא-תעשינה ואשם. או הודע אליו, חטאתו" (ויקרא ד, כז-כח) כיון שידע בסוף, אף על פי שלא ידע בתחלה; ובטמאת מקדש וקדשיו נאמר "ונעלם ממנו, והוא ידע ואשם" (ויקרא ה, ג; ויקרא ה, ד). מאחר שנאמר "ונעלם ממנו" מכלל שהיתה שם ידיעה בתחלה, ונאמר "והוא ידע" הא למדת שהוא צריך ידיעה בתחלה, וידיעה בסוף, והעלם בנתיים.

ה. נטמא וידע שנטמא אבל לא ידע באיזה אב נטמא, ושכח שנטמא, ואחר כך נכנס למקדש או אכל קדש, ונודע לו אחר שנכנס או אחר שאכל באיזה אב נטמא הרי זה חייב בקרבן, אף על פי שלא ידע בתחלה באיזה אב נטמא: הואיל וידע שהוא טמא, הרי היתה שם ידיעת טמאה בתחלה.

ו. אבל אם נעלמה ממנו הלכות טמאה כגון שנטמא בכעדשה מן השרץ, וידע שהשרץ מטמא ולא ידע בשעור, ושכח שנגע בשרץ כלל ונכנס או אכל, ואחר כך נודע לו שנגע בכעדשה מן השרץ הרי זה ספק אם חייב בקרבן, או פטור.

ז. וכן מי שלא ראה המקדש מימיו, ולא הבין מקומו אם נטמא וידע שנטמא, ושכח שנטמא, ונכנס למקדש שלא ידע בתחלה שזה הוא מקומו, שהרי לא ראהו מעולם, ואחר כך זכר הטמאה, וידע שזה מקדש הרי זה ספק אם ידיעה שיש מקדש בעולם ידיעה, או עד שידע מקומו תחלה.

ח. יראה לי שאלו החיבין בקרבן מספק אינן מביאין קרבן, שמה יכניסו חלין לעזרה. ואם תאמר והלא חטאת העוף באה על הספק, ואינה נאכלת: מפני שהמביא אותה מחסר כפורים,

ואסור לאכל בקדשים עד שיביא כפרתו ; אבל מי שאינו מחסר כפורים, אינו מביא קרבן מספק.

ז. מי שנטמא בעזרה צריך שידע תחלה שנטמא ושה מקדש, ואם נעלם ממנו אחרי כן שנטמא והרי הוא זכור שזה מקדש, או שנעלם ממנו שזה מקדש ולא שכח שנטמא, או שנעלמו ממנו זה וזה כשיודע לו, יביא קרבן עולה ויורד : והוא שיששה כשעור, כמו שבארנו בהלכות ביאת המקדש.

י. מי שטמא עצמו במזיד, ולא שקה כשעור הרי זה ספק אם שעור השתחויה לאנוס בלבד, או אף למזיד ; ולפיכך אם נעלם ממנו, ויצא ולא שקה אינו מביא קרבן. וכן אם תלה עצמו באויר עזרה הדבר ספק אם אויר עזרה כעזרה, או אינו כעזרה.

יא. מי שנסתפק לו אם נכנס למקדש או אכל קדש בטמאה או לאו, אינו מביא אשם תלוי שאין מביאין קרבן על לא הודע, אלא בכרת שחיבין על שגגתו חטאת קבועה.

יב. מי שהיו לפניו שני שבילין, אחד טמא ואחד טהור הלך בראשון וחזר והלך בשני, ובעת שהלך בשני שכח שהלך בראשון, ונעלמה ממנו טמאה זו, ונכנס למקדש או אכל קדש חייב : אף על פי שלא היתה לו בתחלה ידיעה גמורה לטמאה, אלא מקצת ידיעה שהרי לא ידע שהלך בשני שבילין, שבהלוך שניהן יהי טמא בודאי ; ואף על פי כן חייב חטאת שמקצת ידיעה, ככל ידיעה.

יג. הלך בראשון, ונכנס למקדש או אכל קדש פטור, מפני שהוא ספק טמא. הנה שלישי ושביעי וטבל, אחר שנכנס למקדש, והלך בשני, וחזר ונכנס למקדש חייב : שהרי נכנס כשהוא טמא למקדש בודאי, או בפעם ראשונה או בשניה ; ואף על פי שכל ידיעה מהן ספק ידיעה היא, שהרי כל שביל מהן ספק הוא כאן בטמאת מקדש וקדשיו, עשו ספק ידיעה כידיעה.

יד. היה טמא, ואמרו לו שנים נכנסת למקדש, והוא אומר להם לא נכנסתי נאמן, ואינו מביא קרבן : שאם ירצה, יאמר מזיד הייתי. אמרו לו שנים טמא היית כשנכנסת למקדש, ובפנינו נטמאת וידעת שאתה טמא אף על פי שהיה בין טמאה זו שמעידין בה ובין כניסתו למקדש ימים רבים, שאפשר לו שיאמר כבר טבלתי, הואיל והכחיש את העדים ואמר לא נטמאתי מעולם, הרי אלו נאמנים ומביא קרבן על פיהם : אם הביאוהו שנים לידי מיתה חמורה, קל וחמר שיביאוהו לידי קרבן הקל שהרי הכחישן.

טו. טמאת מקדש וקדשיו שהיה לה ידיעה בתחלה, ולא היה לה ידיעה בסוף שעיר שליום הכפורים הנעשה בפנים ויום הכפורים תולין, עד שיודע לו ויביא קרבן עולה ויורד. ושאין בה ידיעה בתחלה, אבל יש בה בסוף שעיר הנעשה בחוץ ביום הכפורים ויום הכפורים מכפרין. ועל שאין בה ידיעה, לא בתחלה ולא בסוף שעירי הרגלים ושעירי ראשי חדשים מכפרין.

טז. ועל זדון טמאת מקדש וקדשיו פר כוהן גדול שליום הכפורים מכפר, אם היה המזיד מן הכוהנים ; ואם היה

מִיִּשְׂרָאֵל, דָּם שְׁעִיר הַנֶּעֱשֶׂה בַּפָּנִים וַיּוֹם הַכַּפּוּרִים מְכַפֵּר שְׁנֵאָמַר
”וְכָפַר עַל-הַקֹּדֶשׁ, מִטְּמֵאת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל” (ויקרא טז, טז).